

Abarak

Zinemaldia 2011

SAIL OFIZIALA

GORKA BEREZIARTUA

Erradiazio arriskurik ez, momentuz

Beldurra, panikoa eta terrorea ematen zuen Sail Ofizialak iazkoa zer izan zen oroitze hutsarekin; ez baitzen ia ezer egon salbagarri eta film batzuen aurrean denbora gehiegi egonez gero, Geiger kontadorea iratzargailua bezala hasten zen. Ba, aurten aurreneko asteburuak eman duena ikusita, saila itxurosoagoa izango dela ematen du. Bai, badaude onartutakoa baino milisievert gehiago irenstarazten dizkizuten filmak, Kim Ki-duken *Amen* esaterako, baina behintzat ez da aretorik hustu behar izan alarma nuklearra piztu delako.

Korrekzioaren mailan ibili dira Terence Davies *The deep blue sea*-rekin eta Juan Carlos Fresnadillo *Intruder*-ekin. Enrique Urbizuk ondo harilkatutako film beltza ekarri du: *No habrá paz para los malvados*. Gusturago ikusiko genukeen, halere,

Take this waltz filmeko protagonistak.

José Coronadoren ordezkari beste edonor izan balitz protagonista. Azpimarratzekoa, lehiaketatik kanpo egon arren, Asier Altunaren *Bertsolari* ere, bat-bateko bertsoaren mundua metafora iradokitzailez pantailaratzea lortu baitu —nahiz eta dokumentaleko zenbait eduki eta diskurtso topiko samarrak gertatzen ahal zaizkien ikusle batzuei—.

Guztietan gehien konbentzitu nauena, Sarah Polleyren *Take this waltz*: Ezkondu-tako emakume gazteak bizilagunarekin maitemindu eta senarra uzteko prozesua modu komiko eta era berean tristean kontatzea lortu du, *indiez* jantzita. Erromantikoak izango gara agian, baina erradiazio altuko garai hauetan ondo kontatutako maitasun istorioek zerbait ukitzen digute. Are gehiago soinu bandan Leonard Cohen badago. Ai. Ai, ai, ai.

ZABALTEGI

MIKEL GARCIA

Psikologo bat, mesedez

Ezezagunen bizitzak izorratzea gozagarri duen bikote heldu manipulatzailerak (*Silver tongues*). Kontrolik gabeko sexu basatiaren bidez barne-frustrazioak askatu nahi dituen yuppie estatubatuarra (*Shame*). Sekta baten menpe nortasunik gabe amaitzen duen neska gaztea (*Martha Marcy May Marlene*). Amabirjinarekin elkarriketa faltsua duen emakume libanoarra (*Et maintenant on va où?*). Gisa horretako istorio eta pertsonaia bitxiekin indartsu hasi da Zabaltegi. Eta, dena esate aldera, baita ero xamar ere.

Lehenengo egunetako hainbat pelikula ikusita, badirudi psikologotan dirua xahutu beharrean pelikula bat egitea otu zaiela zuzendariei. Esango nuke, barruan borborka dituzten buruhauste, gogoeta, fobia eta konplexuak pantaila handira bideratu dituztela. Baina fobiaz eta konplexuz

Silver tongues filmeko manipulatzailer profesionalak.

betetako gizaki bereziak dira zinegileak, ala gainerakoak ere ez gara uste dugun bezain arruntak? Hots, arakaten hasiz gero, barnealdean atzamarka, ez al genduzte baieztautako konplexuak gurea gu geu ere?

Zabaltegiako pelikulek erakutsi digutenez behintzat, korapilatsuak, oso korapilatsuak dira giza harremanak eta zalantzaz, beldurrez, sekretuz, gezurrez, desirez betetako pertsonak gara. Horretaz guztiaz mintzo dira filmak; erlijioaren eragina eta boterea, senideen arteko hartu-eman gorabeheratsuak, ezberdinarenganako gorroto zentzugabea, zahartzearen gainbehera jorratu dituzte, besteak beste, *The tree of life*, *Nader and Simin, a separation* edota *Arrugas* pelikulek. Bizitzaren konplexutasunaz hausnartzeko lan aproposak izaten ari dira aurtengo Zabaltegiakoak, psikologotarako sosis ez duenarentzat.

www.argia.com/zinemaldia-2011 helbidean, aurtengo Zinemaldiko pelikulen kritikak ikusgai.